

PETER VEEN

GRENSGEBIED

ZEER KORTE VERHALEN

UITGEVERIJ DIZZEND.NL

copyright © 2021

tekst – Peter Veen

vormgeving – Monique Kalfsbeek-Verkade BNO

correctie – Evelyn Jongman

tekening omslag – Annemieke Harkema

uitgeverij DIZZEND.NL

ISBN 978 90 828212 3 9

NUR 303

Woestijn

Een regenworm ligt op de pas geveegde stoep. Hij kronkelt traag in de felle zon. Verdwaald, denk ik en nu in een woestijn beland. Een hete, onafzienbare steenvlakte. In een gleuf tussen twee tegels bolt hij zich en zoekt naar aarde om in weg te kruipen. Ik kan niet ieder beestje redden dat zich vergist, maar scheur toch een stukje van een lege doos en schuif de regenworm erop, gooi hem in een smalle strook van zwarte tuingrond. Kijk toe. Hij kronkelt. Dorstig denk ik en verloren. Of het zinvol is, ik weet het niet, maar bedek hem losjes met wat aarde en hoop er maar het beste van.

Wals

Het is warm. De airco houdt de auto lekker koel. En als de weg onder de bomen duikt, en het raam open kan, vullen zomerse geuren de cabine. Een vleugje vocht, warme varens, koffiegeur van een terras. De weg is oud en veelgebruikt door zware landbouwtrekkers. Het lijkt op een golfbad. Met heuvels en dalen op een kleine schaal. De auto deint over de gaten in de weg. We lijken wel te dansen, zeg ik hardop. Ze lacht dat het vast en zeker een wals zal zijn.

Dijk

Buiten zit ik in de zon en kijk naar mussen, spreeuwen, merels, vliegen, bijen, vlinders, honden, katten en zie alleen maar dat patroon. Eten, drinken, bewegen als het echt nodig is of puur voor het plezier. Soms een beetje snelle seks. Dat is het dan. Ik blijf lekker zitten, denk ik. Heerlijk weer. Lekkere thee. Wat zou je nog meer willen? Maar ik wil van alles. Vind dat ik van alles moet. En vraag me af waar toch die druk vandaan komt. Aangeleerd of aangeboren? Ik blijf nog even zitten. Laat de onrust groeien. Wie weet levert dat een antwoord op. Als een dijk die doorbreekt en laat zien wat er onder water ligt verborgen.

Script

Dood, zegt de nieuwslezer op de autoradio. Zomaar overleden. Alsof het iets bijzonders is. Dood is overal. Net als leven. Natuurlijk mis ik mensen die dood zijn, dieren die zijn overleden, maar vooral mis ik de energie die iets of iemand bij zich had. Dat ongrijpbare dat iets of iemand meebrengt. Niet de uitvoering van een toneelstuk, maar het script. Niet de auto, maar de kans om weg te gaan. Niet het onweer, wel de hitte van de dag. Meer dan die mens, die hond, die kat, die vogel zelf, mis ik een kracht, een vrolijkheid, een siddering, opspringen en samen aan het werk gaan. Dat. Ja, dat. Het leven gaat door en zeker leef ik het volledig, maar de smaak is anders nu de wind is weggevallen. Het bier geen alcohol meer heeft. Het zout op de frieten is vergeten. Meer niet. Dat is alles. En zo is het. Dat is alles.